

stare dobe: docela ohranjeni rimski tabor Mogorelo. Dr. Patsch, znani bosenski arheolog, ga je odkril in vse zidovje ohranil v prvotni obliki. Tako imamo sedaj tudi v „Novi Avstriji“ rimsko vojaško stavbo, kakor imajo Nemci le še v večjem obsegu svojo „Saalburg“. Enolična je vožnja ob 25 km dolgem Popovem polju; poleti je ta rodovitna, že od narave gnojena zemlja lepo obdelana, na jesen pa se odpro podzemeljske zatvornice in tedaj privre na dan vodovje, ki poplavi vse polje in ga izpremeni v jezero, ob katerem se naselijo pisane jate povodnih in močvirnih ptic.

Prijatelj, veliko bi ti še imel povedati, dosti sem ti ostal na dolgu, a moram končati. Vlak sopiha po kršnem kraškem svetu, iz dalje vidim vrhove Črne gore; hoče se mi zdeti, kakor da se bližamo odljudnemu gorovju, kjer ne bomo mogli več naprej prodirati, kar se mi onkraj Uskoplja odpre nepopisen pogled, kakor pojav drugega sveta. Tedaj bi bil vzkliknil liki Ksenofontovi vojaki: Thalatta, thalatta! — Nekaj oprostilnega je ta prizor, ko se pripelješ iz kraške puščave na gorsko sedlo in ti oko ostrmi na neizmerni gladini — „More slavno ispod Dubrovnika!“ Mikali so me temni vrhovi Orjena, Njeguša, Durmitorja in drugih velikanov mlade kraljevine črnogorske, a za tak izlet v neznane divjine bi mi edina moja zvesta družica — palica krivulja — vendar ne zadostovala. Rajši sem se vdal vabeči veličastnosti sinje Adrije in še tisto noč sem se šetal ob njeni obali tam, kjer iztega Hercegovina v nepremagljivem koprnenju svojo roko tja do njenega nedrja, v Boke Kotorske. In takrat, prijatelj, sem ti poslal prav tako iskren pozdrav, kakor ti ga pošiljam sedaj, ko ta pisma sklepam.

Utva:

Scherzo.

Samotne ure prošlih dni
priplavajo,
v zaljubljeno mi dušico
pritavajo.

Ko v dušici pa srečajo
njegov obraz,
veselo se zasmеjejo
kot on in jaz.